

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **C. spol. s r. o.**, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 10, Krátká 10, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 29. 4. 2003, č. j. 38 Ca 436/2002 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 30. 4. 2002, č. j. Rpo/3/02/1373, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), uložena pokuta ve výši 300 000 Kč, neboť dne 26. 12. 2001 v době mezi 6.00 až 22.00 hod., přesně v době mezi 11.05 až 12.40 hod., zařadila do pořadu „Jezerní královna“ upoutávku na pořad „Peříčko“ s výjevy takového obsahu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

V žalobě žalobkyně tvrdila, že před vydáním napadeného rozhodnutí ji žalovaná neupozornila podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. na závadné jednání, a zkrátila ji tak v jejím právu na stanovení lhůty k nápravě. Dále namítala, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 33 odst. 2 správního řádu, když nedala možnost žalobkyni vyjádřit se před vydáním správního rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Mimo to žalobkyně zejména namítala,

že žalovaná neprokázala, že by upoutávka na pořad „Peříčko“ obsahovala s výrazně erotickým kontextem zobrazující obnažená ženská a mužská těla v sexuálně vyzývavých scénách, a pokud žalovaná uložila pokutu proto, že upoutávka mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, neprovedla k takovému zjištění důkaz znaleckým posudkem, jak bylo žalobkyní navrhováno.

Následným rozsudkem Městský soud v Praze předmětné rozhodnutí stěžovatelky jako nepřezkoumatelné zrušil pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť stěžovatelka nezjistila skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro uložení pokuty tak, aby bylo možné věc posoudit po právní stránce. Věc stěžovatelce vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaná se bude zabývat otázkou, zda-li předmětná upoutávka mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a to s využitím odborných znalostí znalců v příslušných oborech, a následně znovu posoudí, zda-li jsou splněny zákonné předpoklady pro uložení pokuty za správní delikt.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy důvod podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka je toho názoru, že řízení o uložení pokuty žalobkyni bylo vedeno zcela v souladu s procesními ustanoveními, a napadené rozhodnutí má veškeré náležitosti, stanovené ustanovením § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Vyjádřila názor, a to i s ohledem na názor vyjádřený v jednom dřívějším soudním rozhodnutí v obdobné věci, že v daném případě nebylo nutné si ve věci vyžádat znalecký posudek, neboť se jedná o otázku, kterou je stěžovatel v rámci zákona oprávněn posoudit samostatně a na základě svých znalostí a zkušeností. Stěžovatelka je toho názoru, že provedenou analýzou předmětného pořadu a upoutávky řádně a dostatečně zjistila, jaké scény se v upoutávce vyskytují a jaký mají charakter. Stěžovatelka má za to, že v tomto případě soud v přezkumném řízení nesprávně posoudil právní otázku spočívající v povaze ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Dle jejího mínění soud v tomto případě posuzoval toto ustanovení zcela striktně, a závěr učinil na základě zužujícího výkladu. Stěžovatelka má v tomto případě za to, že zákon jí tímto ustanovením dává možnost posuzovat vhodnost pořadů a upoutávek, a tím dovozovat, zda provozovatelé plní či neplní svoji výše citovaným ustanovením zákona stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. pořady nebo upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a současně, aby uložil žalobkyni nahradit stěžovatelce náklady řízení.

Žalobkyně podala ke kasační stížnosti vyjádření, ze kterého zejména vyplynulo, že nesouhlasí s argumentem stěžovatelky, že má dostatek svých znalostí a zkušeností, aby mohla věc řádně posoudit. Podle žalobkyně zmiňovaná analýza nebyla jako důkaz ani navrhována, ani provedena. Stěžovatelka tak podle názoru žalobkyně pouze subjektivně

a navíc nepravdivě popsala upoutávku, a tak dospěla k závěru, že šlo o eroticky vypjatou upoutávku, která by mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Dále žalobkyně uvádí, že v důsledku porušení procesních zásad (nebylo provedeno dokazování, žalobkyni jako účastníku řízení nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, nebyl zjištěn úplně skutečný stav věci a správní orgán si neopatřil za tím účelem potřebné podklady, atd.), vůbec nebylo najisto zjištěno, zda ke správnímu deliktu došlo, a přitom byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč.

S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem kasační stížnost zamítl, protože není důvodná.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka oznámila dopisem ze dne 5. 2. 2003 žalobkyni zahájení správního řízení o uložení pokuty za porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. s tím, že bylo zjištěno, že žalobkyně předmětné ustanovení zákona porušila tím, že dne 26. 12. 2001 v době mezi 11.05 – 12.40 hod. zařadila do pohádky „Jezerní královna“ upoutávku na pořad „Peříčko“ o takovém obsahu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Současně byla žalobkyně s odkazem na § 33 správního řádu vyzvána, aby se ve lhůtě 10ti dnů od doručení této výzvy vyjádřila, navrhla důkazy a jejich doplnění. K žádosti žalobkyně byla lhůta pro vyjádření prodloužena, žalobkyně mj. navrhla znalecké posouzení toho, zda předmětná upoutávka svým obsahem mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Poté stěžovatelka vydala dne 30. 4. 2002 předmětné rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni, které bylo k jejímu oprávněnému prostředku (posuzovanému jako „žaloba“) rozsudkem Městského soudu v Praze zrušeno, a věc byla stěžovatelce vrácena k dalšímu řízení.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být pokuta uložena, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., posuzoval Nejvyšší správní soud námitky právě s odkazem na naplnění tohoto stížnostního důvodu. Stěžovatelka konkretizovala své námitky

ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, že soud v přezkumném řízení nesprávně posoudil právní otázku spočívající v povaze ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Dle mínění stěžovatelky soud v tomto případě posuzoval toto ustanovení zcela striktně, a závěr učinil na základě zužujícího výkladu. Stěžovatelka je toho názoru, že provedenou analýzou předmětného pořadu a upoutávky řádně a dostatečně zjistila, jaké scény se v upoutávce vyskytují a jaký mají charakter.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je *provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých*. Podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona *uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých*. Podle ustanovení § 66 citovaného zákona se v předmětném řízení postupuje podle správního řádu.

Správní řízení je ve smyslu ustanovení §§ 3, 32 a 46 správního řádu vázáno na úplné a spolehlivé zjištění skutkového stavu věci.

Rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení určuje podle § 32 správního řádu správní orgán, přičemž není vázán návrhy účastníků. Je však povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhovat důkazy na podporu svých tvrzení, a v rámci „práva na spravedlivý proces“ je i provést, provedení navržených důkazů není z povahy věci povinen učinit tehdy, pokud by takovéto důkazy nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen.

Městský soud v Praze shledal, že rozhodnutí stěžovatelky se dostatečně nevypořádalo se zjištěním skutečností rozhodných pro posouzení, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro její uložení tak, aby bylo možné věc posoudit po právní stránce. Žalobkyně již v žalobě označila za sporné (a opakovaně tak učinila ve svém vyjádření ke kasační stížnosti), zda upoutávka byla takového obsahu, aby mohla ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Městský soud v Praze dal žalobkyni za pravdu, napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti poznamenává, že pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním, ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Citované ustanovení s. ř. s. hovoří o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí jako důvodu pro jeho zrušení jednak pro jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. V předmětné věci byla konstatována nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

Na základě této výchozí úvahy pak Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněný důvod kasační stížnosti.

Napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 30. 4. 2002, č. j. Rpo/3/02/1373, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí stěžovatelky přitom i podle názoru Nejvyššího správního soudu není dostatečně zřejmé, jak bylo zjištěno, že obsah předmětné upoutávky byl takový, že mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a jaké důkazy k tomu byly provedeny. Odkaz stěžovatelky na to, že provedenou analýzou předmětného pořadu a upoutávky řádně a dostatečně zjistila, jaké scény se v upoutávce vyskytují, a jaký mají charakter, Nejvyšší správní soud nepovažuje za dostatečný, a to tím spíše, že z odůvodnění jejího rozhodnutí „popis“ takové analýzy nikterak nevyplývá.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení, a doloženým ve spisu, je i Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatelka nezjistila úplně a spolehlivě skutkový stav, a že z provedeného dokazování není zcela zřejmé zjištění skutečností rozhodných pro posouzení, zda jsou splněny zákonné předpoklady pro uložení pokuty tak, aby bylo možné věc posoudit po právní stránce.

Městský soud v Praze proto nepochybil, když rozhodnutí stěžovatelky zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelkou namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu